BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ şi EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE"/ an XVI nr. 118 – 123 mai - octombrie 2007; 12 pag. ; 1 leu.

„NOAPTEA DE SÂNZÂIENE", 24 Iunie 1927.

„Acest scenariu a fost agreat pe 24 iunie.
De Sânzâiene.
După tradiție, în această zi, toate forțele universului – bune şi rele sunt dezlănțuite principiile lumii ating vibrații apoteotice şi minunile se întâmplă.
Lui Mircea Eliade îi plăcea să creadă că în această noapte şi forțele interioare ale omului, cele mai adânci şi mai tăcute, dar de nestăpânit, irup şi, astfel, individul îşi află printr-o experiență colosală, trăsături noi şi fundamentale ale propriei identități.
Este deci noaptea în care secretele lumii ies tumultuos la iveală şi în care chipul i se poate schimba.
Biserica noastră ortodoxă care, serbează ziua [naşterii] Sfântului Ioan Botezătorul tot de sânzâiene s-a arătat prietenoasă cu misterioasa sărbătoare păgână: conform aceluiaşi Eliade originea ei s-ar afla în ritualul roman al zeiței Diana dar conform altora în cultul get-dac al soarelui – sânzâienele fiind momentul descătuşării" (Sever VOINESCU, Dilema Veche, 2007).

TEMELIA

La 24 iunie 1927, într-o zi de vineri, pe strada Florilor 20 din Iaşi, Corneliu Zelea Codreanu îşi convoca camarazii ca să le comunice actul de naştere al Legiunii Arhanghelului Mihail.

Prima şedință a durat UN MINUT.

„Se înființează – citim în ordinul de zi nr. 1 – organizația de sub conducerea mea în ale cărui rânduri poate intra cel ce crede nelimitat". „Cei ce au îndoieli să rămână afară":

Aşa s-a născut MIŞCAREA LEGIONARĂ: „din intima noastră stare sufletească; nu ne va interesa dacă vom birui, dacă vom cădea înfrânți sau dacă vom muri".

„Scopul nostru era altul: vom merge înainte UNIȚI". Uniți, cu Dumnezeu înainte şi cu dreptatea neamului românesc, orice soartă ne-ar fi fost dăruită, înfrângerea sau moartea, ea va fi binecuvântată şi va da roade pentru neamul nostru.

Sunt înfrângeri şi sunt morți care trezesc un neam la viață după cum sunt şi biruințe dintre acelea care-l adorm, spunea profesorul Iorga, odată" (P. L. P 5, 295-296).

„Eram singuri ca într-un pustiu: ne-am strâns şi mai mult în jurul icoanei (Sfântul Mihail luat de la închisoarea Văcăreşti).

Cinci bărbați tineri însoțiți de câțiva adolescenți au demonstrat în acest secol în care materia este atotstăpânitoare că în lupta şi biruința legionară materia nu a jucat nici un rol".

Domnia materiei a fost răsturnată pentru a fi înlocuită cu domnia SPIRITULUI şi a VALORILOR MORALE.

„Izbeam, aşadar, afirmă Căpitanul, în mentalitatea în care VIȚELUL DE AUR este socotit ca centru şi interes al vieții; singura forță morală, în începuturile noastre nu am găsit-o decât în credința nestrămutată că MATERIA trebui subordonată SPIRITULUI.

Vom putea înfrânge adversitățile şi vom putea birui puterile satanice coalizate în scopul de a ne nimici".

ACEASTA A FOST TEMELIA.

CONTEXTUL:

Dar ce-i determinase pe aceşti tineri să-şi părăsească pe unul dintre mentorii lor şi organizația acestora – faimoşi „lăncieri"? A. C. Cuza i-a fost profesor lui Corneliu Zelea Codreanu.

Pentru a înțelege destinul Mişcării Legionare trebuie să amintim contextul reprezentat de România Mare.

După un război cu însemnate pierderi umane – (în multe sate din Vechiul Regat, în fiecare casă, existau doar orfani şi văduve) – se împlinise vrerea neamului: unirea a patru țări, fiecare cu altă formă statală, cu alte legi, cu alți stăpâni, cu altă organizare (sau dezorganizare) socio-politică şi cu un belşug de minorități care, dezmeticite din înfrângerea primului război mondial, păşesc spre dezmembrarea noului stat al tuturor românilor acțiune ce le este facilitată de comportarea irațională a politicienilor țării.

Pentru a pricepe acest context am ales un martor avizat care nu poate fi acuzat de părtinire, care este informat suficient şi care şi-a notat zi de zi observațiile începând de la terminarea războiului şi până la sfârşitul vieții sale.

Este vorba de Regina Maria a României.

„Este lesne de înțeles de ce este atât de înceată tipărirea ale caietelor de însemnări a reginei Maria seamănă bine cu refuzul actualilor guvernanți de a preda arhivelor (şi, deci, opiniei publice) dosarele Mişcării Legionare spre a fi studiate.)

(continuare în pag. 6)

Doru MIHAIL.

Articolele numărului 118 - 123/ 2007:

* **Patologia Puterii (Teodor PAUL) : pag. 7, 11, 12;**
* **Expunere de intenții (D. P. SPIRU): pag. 4, 5, 8;**
* **Mărturii uitate (Costicuță CelMare): pag. 3.**

DOUĂ DOCUMENTE

(1. Colectivizarea în Vlaşca. Documente 1949- 1950; *Editura Ion Vinea, Giurgiu – 2002; Editori: Ancu DAMIAN, Florin BREAZU, Ion Bălan, 507 pag.* **; 2. Scurtă colecţie de scrisori trimise lui Moş Gerilă, şi, după 1989, lui Moş Crăciun –** *1 pagină, Jurnal Naţional 22 decembrie 2006)*

Precum Mircea Eliade, nu cred în coincidenţe. Tot ceea ce ni se întâmplă are o semnificaţie. Uneori dificil de înţeles. Dar asta nu este vina ei.

Ci se datorează lipsei noastre de atenţie, şi, mai ales, de pregătire spirituală.

În acelaşi timp sunt convins – convingere ce mi-a fost inculcată cu foarte mult timp înaintea apariţiei monografiei „Despre îngeri" semnată de Andrei Pleşu, că fiecăruia dintre noi Dumnezeu ne-a ataşat un aghiotant..

De ce aghiotantul nostru, îngerul din dotare nu ne împiedică, totdeauna, să facem nefăcute? Pentru că, dat fiind explozia demografică a lumii – de altfel conform indicaţiilor Celui Prea Înalt: „creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul" (poruncă incorect aplicată) nu a mai dispus doar de „băieţi cu ochi îngereşti", ci, din lipsă de cadre adecvate, a mai luat şi din cei cu „ochi albaştri".

Aşadar, ÎNTÂMPLĂRILE:

Mi s-a recalculat pensia. Şi am aflat că după 52 de ani şi câteva luni de muncă – dintre care 22 în condiţii încadrate la grupa a a II-a, ieşind la pensie la împlinirea vârstei de 71 de ani, mi se cuveneau 2, 4 milioane lei. Vechi! Dar că în marea lor milostenie legiuitorii – ăia pe care-i vedeţi dvs foind prin Parlament, mi-au menţinut pensia la 5, 8 milioane, urmând, ca, odată cu trecerea anilor şi majorarea punctelor şi până ce nu voi atinge nivelul pensiei – recalculate ,,aceasta nu se va clinti.

După calculele mele şi ţinând seama de viteza creşterii punctelor, asta s-ar întâmpla între 2025 şi 2035 – adică la împlinirea vârstei de 103-113 ani.

Pentru a contesta acest lucru am început să culeg informaţii răspândite în mai multe instituţii sanitare – unele încă în viaţă, altele de mult decedate, situate în trei provincii ale ţării: Ardeal, Muntenia şi Dobrogea.

Cel mai rapid, complet şi uitil răspuns, a sosit de la Arhivele Statului din Giurgiu. Celelalte au sosit încet, incomplet sau deloc.

Frumuseţea lucrării – estetic vorbind – primită de la Giurgiu m-a îndemnat să iau drumul portului dunărean ca să le mulţumesc funcţionarilor de acolo şi să le transmit o sintagmă folosită de unul din singurii directori din M. S. , „fără teamă şi reproş: „BRAVO şi MĂ MIR!"

Am întâlnit acolo câţiva oameni în faţa cărora eram dator să-mi scot pălăria. Ne-având aşa ceva, le-am strâns mâna pentru că ceea ce fac ei ne-ajută să ştirbim din legenda că nu „suntem decât un neam de hoţi, prostituate, corupţi şi incompetenţi".

Şi n-am venit de acolo cu mâna goală.

Am primit în dar un volum de 532 de pagini – superb editat (Editura Ion Vinea), realizat de Muzeul Judeţean şi de Arhivele Statului – filiala Giurgiu, cuprinzând documente privind primul an al acţiunii de colectivizare a judeţului Vlaşca (1949 – 1950), volum întocmit de Ancu DAMIAN, Florin BREAZU şi Ion BĂLAN.

Mi-am zis că nu-i o lucrare ce ar putea interesa un medic, mai ales atunci când el se află în drum spre „călătoria cea mare".

Din politeţe – deşi în singurătate politeţea funcţionează adesea, am început să o răsfoiesc şi, jur, că nu am lăsat-o din mână.

Este o colecţie de documente triste, pline de umor, doldora de învăţăminte, reflectând mentalităţi ciudate, începutul unei degradări comportamentale, drame familiale, distrugeri de familii, nelegiuiri, ilegalităţi, nedreptăţi dar şi speranţe care nu se vor împlini niciodată – sau prea târziu.

Întâlnim copii de pe un număr impresionat de rapoarte ale Miliţiei care relatează starea de spirit a populaţiei, răzvrătiri determinate de rapacitatea guvernanţilor, existenţa corupţiei şi, precum azi, transferul cauzelor acestor comportări a tovarăşilor în spinarea legionarilor.

Iată o scrisoare semnificativă – ceea ce dovedeşte că sintagma „sărac şi cinstit" nu s-a inventat în 1989:

„Tovarăşa Ana şi Tovarăşă Ministru, zilele astea am „executat" cu tovarăşii din partid exproprierea moşierilor din sat, s-a confiscat ce-au avut şi pe ei i-am dus la Giurgiu. Unul din oamenii de încredere, Marin Gh. Rozolea, ascunsese 9 mp de scânduri şi alte obiecte, DEŞI FUSESE LEGIONAR, iar noi l-am comunicat la partid şi i-au luat tot. E drept că suntem cei mai săraci din sat, dar muncim şi suntem cinstiţi".

O serie de documente ilustrează modul în care au fost expropriaţi posesorii de pământ – este vorba de cei care mai rămăseseră după reforma agrară din 1945 – moşieri şi chiaburi – dintre care unii pseudo-moşieri: investiseră în imobiliar câştigul obţinut din profesiunea lor de bază – medici, ingineri, avocaţi.

Atunci când li s-au confiscat pogoanele, au fost goniţi din casele lor şi li s-au luat toate celelalte bunuri – de la porc la cărţile din bibliotecă, inclusiv biblioteca, de la fişele de activitate profesională la tigae, cămaşă de noapte, haine de tot soiul precum se poate citi în scrisoarea Domnicăi Ţugui care solicită un pat – pentru că salteaua şi patul pe care le aveau au rămas şi au fost preluate de ferma Bucşani, maşina de gătit şi un garderob – singura avere – şi una scroafă la care i se răspunde: „lucrurile casnice, da' minus scroafa".

Unui avocat care-şi cerea bunurile personale aflate în casa tatălui său – el nefiind expropriabil – inclusiv biblioteca şi fişierul în care existau 75. 000 de fişe – Procuratura Bucureşti transmite la Giurgiu cererea acestuia cu recomandarea de a i „se conserva lucrurile!" Pân' la sfântu' aşteaptă!

În timp ce unora li se lua totul alţii „în sunetele fanfarei, în graiul plin de adevăruri ale lozincilor şi sub fâlfâitul drapelului roşu al clasei muncitoare, tov. Dogaru şi Coscai au plecat să viziteze Uniunea Sovietică spre a lua pildă de felul în care oamenii sovietici îşi duc viaţa şi munca lor de fiecare zi şi pentru a învăţa câte ceva din metodele colhoznice de muncă.

Şi tov. C. Stănescu îşi continuă reportajul în acelaşi entuziasm relatându-ne că „plecând tovarăşii nu mai aveau cine să secere grâul şi în această situaţie ţăranii săraci şi mijlocaşi (...) cărora li s-au alăturat tineretul UTM din Frăţeşti în cântecele voioase ale muzicanţilor (viitorii „rromi"; n. red.), secerişul executat voluntar a devenit o plăcere însutind forţele ţăranilor şi dându-le posibilitatea de a termina secerişul într-o oră şi jumătate (fix! ; n. n.) după care roadele au fost încărcate iar muncitorii s-au înapoiat spre casele lor în cântece de voie bună".

Dar pe alocurea nici nu fluturau drapele roşii, nici nu scârţâiau „viorili" muzicanţilor ci se auzea o altfel de „muzică". Niţel cam lugubră şi tare tristă. Iată relatarea: „La orele 6 dim. În ziua de 7 iulie au sosit 4 maşini cu o companie de securitate şi trecând prin faţa Comitetului Provizoriu aceste maşini au fost atacate cu foc de armă. În această situaţie s-a deschis foc asupra lor împuşcând trei inşi. (...) În comuna Siliştea s-au strâns, pe la orele 8 dimineaţa, cca 40-50 cetăţeni care spuneau că nu vor să treiere cum cere Comitetul Provizoriu; (...) în acest timp a venit Vişa C. Petre cu încă un cetăţean din

(continuare în pag. 5)

pt. conf. **Paul Spiru MIHAIL**

Mărturii uitate

În una din zile am citit într-un cotidian mărturia unui veteran de război despre cele de pe Frontul de Est. M-a izbit ceea ce spunea acesta cu cele spuse de tata (în grai ardelenesc, de Zarand). Tata mi-a povestit zeci de episoade din campania lui pe „frontu' gi iest!" Că aşa ziceau ei. „Gi la Tiraspol la Stalingrad, şadă dracu p-aclo!" spunea el. Era extrem de revoltat de inutilitatea sacrificiului şi mizeriei îndurate de pomană. Fusese decorat cu „Virtutea militară de război clasa a II-a". Decoraţia fusese obligat s-o arunce la o percheziţie făcut prin toamna anului 1944. „Vine, zice tata, miliţanu' gi la Bârsa şî dă pasta ie în fioc la ladă (adică lada de zestre a bunicii) şî zâce: „Ţâp-o (arunc-o!; n. red.) amu' ia, după ce plec io, că gi vin past-o saptamănă şî o gasăsc ţuhausu' ce mâncă!" Tata, speriat, a aruncat-o în ţarină (Decoraţia îi da dreptul, după cum zisese Antonescu, la 5 ha pământ din fondul public, scutire de impozit, gratuitate CFR şi respect comunitar. Nu s-a ales cu nimic. Nici nu putea pomeni de asta pentru că era socotit „duşman al Uniunii Sovietice"); decoraţia şi brevetul. „După două saptamâni, miliţanu' vine iar drept la ladă. Coată, nu-i!" Aşa şi-a pierdut tata şi „dreptul" acesta. Odată cu venirea puterii bolşevice şi a doua oră la căderea ei în 1989. Că ne-mai-având nici decoraţia, nici brevetul, regimul nou instaurat l-a privat de pensia ce i se cuvenea cu toată grămada de adrese la Arhivele de la Piteşti. De fiecare dată primea acelaşi invariabil răspuns: „Nu se găsesc în arhive datele solicitate!" Tata a murit, nedreptatea a rămas. Că asta li se cuvine românilor. Bine că li se restituie grofilor şi nemeşilor unguri, evreilor şi ţiganilor tot soiul de „proprietăţi". Cu oamenii aceştia care au luptat pe Frontul de Est nedreptăţile s-au ţinut lanţ. Să nu credeţi că ruşii propriu-zişi n-au îndurat nedreptăţi. Au murit ca muştele „mânaţi gi la space gi comisari evrei! În faţă era trupa, în space ofiţăru' specialist şî în spacile lui comisariu' politic evreu. Doi gi ploton erau sau cel puţân doi gi companie. Ăsta ave ordin să puşce orice ofiţări care nu forţa trupa la luptă. Nu era alce ordine gi cât ăşcia: „Înaince, nu ce preda. Ce retragi, ce împuşc!" Ce le pasa lor gi ruş'? Ca gi-un cane! Şî lor gi noi tăt aşa! Nici la noi nu era mai bine, dar nu ciar aşa. La noi, ofiţării, n-aveau altă boală gicât aceea gi aş lichida trupa şî a vini în ţară. Suduieu pa noi numai gi Dumnezo şî strâgau când vinem înapoi: „N-ai murit, f... şî pa mama ta gi legionari! Ori dupa cum le tuna. Da', gin legionari şî bolşăvic nu ce scoce! Ce scoce în faţa companii şî începe să ce suduie şî să dacalească pa locotenent, sublocotenet cu vorbe gi felu ăsta: „Ăsta-i legionari. Ăsta ţâne cu nemţî!" ori: „Ăsta-i bolşăvic!"... Şî dăi gi Dumnezo şî gi mamă. Aşa era ofiţăriu' român. Tăţ ţâneu cu liberalii şî cu Anglia şî Franţa. Ii cregeu că o să vină Anglia şi Franţa şî o să-i umple gi bani şî o să poată fura. Apoi, hrana trupei era o batjocură cum nici în pustiu nu ar fi putut fi. Vine' gin spacile liniei cu mâncarea. Ruşî învaţasără. Că la noi sacretu' era egal cu zero. Galagie... harmalaie. Cred că aşa vreieu! Ruşî auzău! Trageu două, tri salve de puşcă mitraleră, mortieră, auneori câta on brand. Atâta le trebe la comandamentul de alimentarea trupei. Ţâpa (arunca!) hrana şi tungeo înapoi. Tăt la 7-8 km. de linia frontului stăceau. Dacă frontu' era să zicem la Pregeal bucataria era şî la 10 km în urmă. Rămînem fără mâncare. O trupă flamândă nu poace lupta. La neamţ nu era aşa. Puce să tragă rusu' şî cu bomba nucleară neamţu' vine cu mâncarea până acole pa şanţ inge stacei şî îţ dage să mânci. Şî gi nu puce atunci dage conserve, da' nu ce lasa flamând. Noi am mâncat în iarna lu' 41 – 42 napi îngeţaţ şî cartofi îngeţaţ. Eram plini gi paduci şî abge după ce ne-or luat nemţî am avut mâncare ca lumea. Românu', mnilos, să caza la familii gi ruş. Morţ gi foame erau. Păsat gi hrişcă cu puţin ulei era toată mâncarea lor. Noi, le dagem să mânce conserve. Ofiţărimea noastră nu ave nici un fel gi respect. Nu erau chiar tăţ aşa. Da', gi la capitan în sus nu pre erau decât învârtiţ. Apoi, ce să mai spun că eram slab echipaţ, folosăm caii şî caruţăle şî pa frei talp cum zicea neamţu'. Adică, pe jos! Că toată primavara şi vara lu' 42, ruşî, numai sa retrageu. Toată perioada numai am mers. Tătă zâua! Rare uări mai tragem câta un foc pâna am ajuns la cotu' Donului. Numa' dăi! Pân' stepa calmucă. Nasâp şî lipsă apă. Ajunsăm să bem apă gin urma gi copită gi cal. Apă gi ploaie, rouă adunată. În fine, am ajuns la Cotul Donului. Pontoane, şî avioane în picaj pa noi. Da', n-o opus rezistenţă! Numa' câta Volga. La Stalingrad! Pică Stalingradu' şî mereţ acasă faceu ofiţării. Razboiu-i gata! Poveşci!" Aşa le povestea tata. „Apoi, aşa după mijlocu' lu' agust începură ruşî să opună rezistenţă. În septembrie şî mai tare, ajungem cam la 25 km de Stalingrad. Nemţî erau la periferie. Noi eram aripa gi nord şî gi sud. Acole pe colinile gi la nord gi Stalingrad o cazut brandu' pa noi, ciei gin grupa a doua. Nu mai rămânsesem nici 12 gin ploton. Că nici plotonu' nu mai era ploton şî nici grupa grupă. Io fiind mai la dreapta nu m-o agiuns gicât o schijă la mâna stângă, cum ţânem mâna pa puşcă, şî m-o rupt două degete. Numai le vazui cum spânzură. Vine sanitariu' la noi. Numai pamânt era pa noi. M-o pansat şî m-o evacuat înapoi. „N.., dacă nu mori până la spital, gi slab (avem 35 gi kile), ai scapat gin razboi!" zâsă sanitariu'. Asta era în septembrie 1942. Camioane întregi cu raniţ. Pa mulţ i-o lasat aclo. Pa mine nu vreie să ma ieie: „Nu traieşce până la spital!" face comandantu' gi camion. Eu mă rugam să ma ieie că dacă mor pot să m-aruce gin camion. „Nu mai îi loc. Inge să-l pun? Camionu-i plin!"... „Să-l luăm, dom capitan, aici lânga oblon!", zâsă locotenentu' medic. „Fă ce vrei! Treaba ta! Nu vezi că-i plin camionu'!" Aşa m-a luat la supraîncarcare. Numa' zberau pa care i-o lasat aclo. Care perdusă mult sânge (şî io perdusăm), care era slabit rău acole ramasă. Până vinea al doilea transport mureu aclo, dacă nu veneau avioanile englezăşci din Iran şî-i bombardau. Aşa, haida câta vest! Ruşî dupa noi cu avioanile. Pâr, pâr! Nu erau bune gi nimic. Am ajuns la spitalu' gi companie şî dup-aceea ne-o evacuat la Nikolaev, la spital. Pa masa gi operaţie era să mor. O bagat la morfină-n mine... L-am auzât pa sargentu' sanitari: „la, domnu' locotenent, ăsta moare!" „Nu mai baga în iel!" zâsă. Mi le-o taiet, m-o cusut şî o lună am stat în spital la Nicolaev şî Nipropetrovsk. După o lună, zâce: „Ei, ce-ai vingecat! Meri acasă. Ţâni brâca-n faşă!" Era pa gatatu' lu' octombrie. Aşa am scapat gi la moarce sâgură şî prizonerat". Bine, cele reproduse sunt doar sumare. El povestea de atacurile de la Odesa, Novo Uplat Noe, Cotelnicovo din iarna lui 1941 – 1942 cu ruperea frontului de către sovietici, refacerea lui. Tocmai la Novo Uplat Noe şi Cotelnicovo fusese tata. N-am avut istorici, nici gazetari adevăraţi, nici măcar inşi preocupaţi de fapte şi întâmplări deosebite. Dacă ar fi fost astfel de oameni multe adevăruri s-ar fi aflat şi multe enigme ar fi fost desluşite. Nimic din toate acestea nu s-au aflat, psihologia trupelor şi a corpului ofiţeresc român ce au luptat pe frontul de est este şi astăzi ignorat de specialişti, de comentatori avizaţi sau mai puţin avizaţi, se uită că pe frontul de est, ca şi pe cel de vest, au murit cu nemiluita fii de ţărani români. Minoritarii – poate cu excepţia nemţilor – au fost lăsaţi la vatră şi au supravieţuit, evreii au fost cei mai favorizaţi din acest punct de vedere. Se compară rânitul zăpezii în Bucureşti cu moartea pe Frontul de Est, pe câmpiile înghetate de la Stalingrad şi Cotelnicovo? Cu ce s-a ales România din acest război, pentru ce au îndurat chinurile acei fii de ţărani? În afară de umilinţă n-au avut parte de nimic începând cu 1944. Toţi care au supravieţuit îşi ascundeau trecutul de combatanţi pe Frontul de Est. A te mândri cu asta între 1944-1989 te putea costa extrem de mult. Cei ce luptaseră pe Frontul de Vest au mai căpătat câte o tinichea, ceilalţi nimic. Doar batjocură! Şi uitare.

Costicuţă CELMARE

CONSTANTIN (COSTICĂ) BÂCLEA (1922 – 2007)

Ne-a părăsit în Săptămâna Mare a acestui an. A plecat discret, liniştit, cu sufletul împăcat că şi-a făcut datoria faţă de viaţă şi cei din jur.

Deseori îl consultam în problemele mari care frământau societatea românească şi de fiecare dată, cu modestia care-l caracteriza, îşi spunea doar părerea fără a dori să şi-o impună. Era profund în judecată, ştiind să separe efemerul de tot ce înseamnă sens şi permanenţe ale vieţii.

Avea o minte limpede, iar experienţa de viaţă îl ajuta să găsească soluţii în problemele cele mai dificile care inerent apăreau în comunitatea celor angajaţi în „Schimbarea la faţă a României".

Era ascultat de cei din jur pe care totdeauna îi învăluia cu mare dragoste şi căldură sufletească.

Pentru veteranii din Rezistenţa Naţională din Bârlad era un mentor ascultat, dar şi expresia ultimei instanţe.

Deseori mă sfătuiam cu el cum să ţinem aprinsă candela străduinţelor spre mai bine pe teritoriul judeţului Vaslui, el fiind senator al Partidului „PENTRU PATRIE" şi înţelegând răspunderea ce şi-o asumă.

S-a născut la Bârlad la data de 28 septembrie 1922. a urmat cursurile Liceului Comercial din oraşul natal, dar în ultima clasă a fost arestat împreună cu VASILE PĂTRAŞCU (viitorul preot) pentru activitate în „Frăţiile de Cruce", corp de tineret şi formare a elitelor din cadrul Mişcării Legionare.

În anul 1942 i se face proces şi este condamnat la 3 ani detenţie politică pentru „mărţişoare legionare" şi trece prin închisorile Vaslui, Soroca, Aiud şi Alba Iulia. Printr-un decret de graţiere s-a eliberat la 13 august 1944.

Urmează încorporarea şi frontul.

După încetarea ostilităţilor încearcă să-şi continue studiile înainte de a fi desconcentrat, utilizând unele permisii.

Reuşeşte să absolve liceul, să-şi susţină bacalaureatul şi să se înscrie la Academia Comercială din Bucureşti.

La data de 19 iulie 1946 este lăsat la vatră şi imediat, pentru a-şi asigura existenţa, lucrează în calitate de contabil la Economatul Primăriei Municipiului Bucureşti, apoi la ASTRA ROMÂNĂ şi în cele din urmă la BNR.

Deoarece în cadrul Academiei Comerciale a continuat activitatea de luptă naţională începută din timpul liceului, în anul 1948 este condamnat în lipsă de regimul comunist la 15 ani închisoare pentru „crimă de uneltire contra ordinii sociale".

Urmărit fiind, se căsătoreşte la 24 septembrie 1949 cu ALEXANDRINA ENE. Soţia l-a iubit, l-a înţeles şi i-a fost mereu alături neşovăind în faţa grelelor încercări ale vieţii care au urmat.

La 16/03. 1953 este rearestat pe când lucra la BNR Fălticeni, Agenţia MĂLINI.

În acea perioadă soţia era însărcinată, iar copilul care s-a născut ulterior, o fetiţă, a reuşit să-l vadă doar la proces, unde i s-a reconfirmat condamnarea de 15 ani închisoare. A fost ţinut 3 ani la Jilava, la dispoziţia Securităţii.

În Fortul 13 Jilava, într-o cameră comună, ne-am întâlnit şi ne-am regăsit fraţii de cruce, rămânând legaţi pentru tot restul vieţii.

Au urmat 8 ani de detenţie cumplită la Închisoarea Aiud, iar în urma Decretului de graţiere din 1964 (decret impus de forţele lumii libere) a fost eliberat împreună cu ceilalţi deţinuţi politici din România acelui an.

Şi-a regăsit familia unde a lăsat-o, la MĂLINI.

La scurt timp revine în oraşul natal Bârlad unde ajunge să fie cunoscut şi respectat.

N-a pregetat nici o clipă să-şi continue viaţa după principiile din tinereţe, angajat fiind până în ultimele zile ale sale în lupta de rezistenţă naţională.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

C. IULIAN.

EXPUNERE DE INTENTII

Acum vreo cincizeci de ani – mai precis la 25 august 1953 – am fost arestat. Cu câteva zile înaintea acestei întâmplări îmi petrecusem ultimele zile de libertate în fosta casă de vacanţă a unui scriitor drag copilăriei mele – Brătescu Voineşti, de la Gura Zlata. Pentru cine nu ştie Gura Zlata, atunci, însemna câteva case de lemn, modeste, printre care şi casa de vânătoare aparţinând Casei Regale al cărui aspect ar fi ruşinat pe orice baronaş iliescisto-năstăsian şi care nu se putea compara cu clădăria construită mai târziu – când ţara era condusă numai „de săraci dar cinstiţi", de unul Sencovici alături de care va apărea şi cea a lui Titus Popovici probabil rezultatul scenariului pentru „actorul şi sălbatecii!"

Luasem cu mine, ca manta de vreme rea, ediţia princeps publicată la Editura Vremea, cartea dăruită nouă de Emil Cioran în prima la tinerețe – „SCHIMBAREA LA FAŢĂ A ROMÂNIEI".

Şi tot pentru cine nu ştie titlul cărţii se trage dintr-un eveniment petrecut în ultimul an de viaţă al Mântuitorului nostru, Iisus, când, invitând trei dintre primii lui colaboratori – printre care şi Petru, pe vârful muntelui Tabor le-a arătat care este adevărata lui faţă, îmbrăcându-se în lumina orbitoare a unor veşminte cereşti în timp ce din înaltul cerului se auzea vocea tunătoare a lui Dumnezeu.

Eram în acei ani – 1948 – 1953 – în plină desfăşurare a procesului – ce încă nu s-a încheiat, al unor schimbări diavoleşti care va destrăma structura demografică, morală, intelectuală, economică şi politică a României. Iar eu, în liniştea Retezatului, luasem cartea lui Cioran cu gândul de a-i folosi ideile pentru ceea ce eu mai speram a fi începutul unei acţiuni ţintind împiedecarea marelui dezastru.

Şi, în acest sens, îmi notasem pe agenda ce mă însoţea câteva gânduri.

De abia în singurătatea celulei, peste câteva luni, celulă mizeră ce nu mai fusese văruită de pe vremea împărăţiei Austro-Ungare, care, deşi situată într-o clădire centrală a oraşului ardelean, era tot timpul înconjurată de o tăcere stânjenitoare, mi-am adus aminte de notele mele şi m-a străbătut fiorul neplăcut al fricii.

Am fost ridicat seara, o seară ploioasă, rece, şi, din pricina norilor joşi, mai întunecată decât în zilele obişnuite ale lunii august. În drumul spre închisoare am făcut o escală de vreo două ore la Securitate unde şeful „organului" mi-a luat un interviu – fără nici un fel de violenţe, fără întrebări capcană, fără ameninţări. Ba, dimpotrivă, oarecum jenat de situaţia creată – (îi îngrijisem, nu de mult, copilul bolnav) – şi scuzându-se, parcă, amintind că evreii veniseră în această vară să preia sanatoriul, înfiinţat prin munca mea şi a colaboratorilor mei, destinat copiilor din Valea Jiului, pentru a face din el un adăpost pentru copiii coreeni – (eram pe timpul războiului din Coreea).

(Mai târziu se va afla că nu copii coreeni erau beneficiarii sanatoriului de la Păclişa ci doar pretextul unor afaceri. Peste ani organizatoarea acestei afaceri – o tovarăşă cu numele de feb. 2007.

(continuare în pag. 5)

D. P. SPIRU.

(urmare din pag . 2)

•► (DOUĂ DOCUMENTE) comuna Ciuperceni iar în acest timp a venit şi un grup de femei care au început să agite acel grup de cca. 100 cetăţeni făcând agitaţie strigând: „jos comuniştilor" fiindcă ne-aţi luat grâul, nu ne-aţi dat stambă şi am ajuns muritori de foame şi dezbrăcaţi". În fruntea acestui grup se făleau un grup de femei şi copii care au început să strige: „hai să mergem la biserică, să tragem clopotul, să vină tot satul să putem omorî pe comunişti".

Pe la ora 10 a venit o maşină cu 24 de miliţieni, care a oprit la o distanţă de cca. 50 m de cei 5-600 cetăţeni, spunându-le „măi fraţilor ce vreţi, mai duceţi-vă acasă, nu vă luaţi după zvonurile chiaburilor". „Aşa au fost sfătuiţi circa o oră".

Ei căutau în acest timp să se aproprie ei să înconjoare miliţienii cu uneltele care aveau asupra lor; un grup de femei conduse de Frusina (fugită din Basarabia) s-au dus la biserică unde au tras clopotul (...) Miliţienii au început să tragă pe deasupra pentru a-i intimida şi până la urmă au tras în plin în acei din faţă – care agitau, împuşcând MORTAL CAM 2 CETĂŢENI şi 7 răniţi.

Citâm din raportul Partidului Muncitoresc Român, Comitetul Judeţean Giurgiu – raportor fiind Florea Pavel care ne spune că situaţii asemănătoare au fost semnalate în alte 7-8 comunităţi săteşti. Pagini întregi reproduc rapoartele de activitate şi notele informative ale organizaţiilor de partid – PRM şi partidul plugarilor, în care alături de rezultatele triumfătoare ale agriculturii de tip colhoznic sunt numeroase note informative care demonstrează rezistenţa ţăranilor la planurile partidului comunist.

Nu ştim dacă sistarea colectivizării – după plenara din 1952 şi eliminarea grupului de deviaţionist – nu mai ştim dacă era de dreapta, de stânga sau din cauza „infatilismului politic" – procesul este stopat şi nu va fi reluat şi încheiat decât după 1960 (şi sperăm că cei care au scos la iveală aceste documente îşi vor continua activitatea de deshumare a trecutului. Se vorbea atunci – şi informaţia a fost reactualizată după evenimentele din 1989 că totul s-a datorat unei interdicţii transmisă prin Petru Groza de către Stalin care – nu ştim din ce pricini, îi sfătuia să stopeze această aventură – pentru că zicea Iosif Visarionovici – „am făcut-o cu tunul şi tot cu tunul o păzim".

Atari zvonuri ar trebui să-i îndemne pe cei care au alcătuit acest volum, cu totul deosebit, să-şi continue investigaţia şi să ne scoată din mocirla zvonurile ca să ne instalăm pe terenul ferm al realităţilor.

Pentru ceea ce au făcut – indiferent de ce vor face în viitor, le mulţumim.

Al doilea document nu cuprinde mai mult de o pagină de ziar: Este vorba de corespondenţa unor copii de Moş Crăciun – respectiv Moş Gerilă de pe vremea când se „construia socialismul cu un ceas mai devreme la sat şi la oraş".

Iată ce-i cereau copii din vremea tranziţiei – adică înaintea sărbătorilor crăciunului din 2006:

Cu câteva greşeli ortografice Renate Sabine îl roagă pe „dragul Moş Crăciun să facă în aşa fel ca şi „copiii din Africa să aibă mâncare şi apă ca să trăiască la fel de bine ca noi, copiii din clasa a III-a de la şcoala Alexandru cel Bun din Gura Humorului" iar în speranţa împlinirii acestor rugăminţi îl „pupă dulce".

Mai puţi altruist, Marius, 8 ani, care a încercat să fie cuminte dar nu prea i-a reuşit pentru că a făcut şi ceva trăsnăi, speră că nu-l va supăra pe Moş Crăciun pe care îl roagă să-l viziteze ca în fiecare an şi să-i aducă un echipament de fotbal care să aibă şi ghete cu crampoane, colecţia de maşinuţe Cars, un trenuleţ Polar Expres, un „games boy" plus o pereche de blugi 36, un trening la fel şi adidaşi – marca Nike. Asta-i tot ce-şi doreşte şi termină scrisoarea „cu drag".

Un alt altruist, Mihai, solicită pentru colegii lui din Vlădeşti Argeş, manuale noi şi o sală de mese, în timp ce, pentru el – după ce „autocritic" recunoaşte că nu i-a ascultat pe mami şi tati, totuşi aşteaptă o maşină cu telecomandă şi cu „minte multă", chiar, dacă, din greşeală, i-a spart capul Dianei!

Iar colecţia de scrisori, contemporane nouă, publicată în Jurnalul Naţional din 22 decembrie 2006, este doldora de cereri nevisate de copii „fericirii comuniste" şi lumii colectivizate a satelor despre care ne-a vorbit primul din documentele prezentate dvs.

Iată singurele două scrisori rămase din acele vremuri: Moş Gerilule, îţi spun de la început că-mi place la nebunie untul. Sora mea, pe care o cheamă Ioana e şi ea înnebunită după unt cu gem. Mereu ne certăm de la unt – mai ales când se termină pachetul. Te rog pe tine, dacă poţi să ne aduci mai mult unt, ca să aibă pachetul ei, eu pe-al meu – lucru pentru care te salut!

Dragă Moş Gerilă, eu sunt Cosmin şi mi-aş dori nişte ciocolată din aia cum am văzut la vecinul meu de la 4 pe care i-a adus-o tatăl lui care este marinar. Uite, îţi trimit hârtia, pe care am FURAT-O de la el, ca să-ţi dai seama.

Fără comentarii!.

(urmare din pag . 4)

•► (EXPUNERE DE INTENŢII) Meszaroş – de origine evreiască, care susţinea că a făcut parte din grupul ce a luat parte la atentatul de la Odesa împotriva Comandamentului româno-german şi mafia ce vindea paşapoarte pentru evrei cu 25. 000 lei felia)

În aceeaşi noapte am trecut prin faţa aparatului de fotografiat – un artist al imaginii de la care aveam imagine superbă a masivului Retezat, şi, care, printre lacrimi încerca să-mi imortalizeze bustul, faţă şi profil, cu eticheta numărului agăţată de gât.

Nu ştiu dacă, după ce am rămas cu pantalonii în vine, pentru că nu mai aveam centură şi cu pantofii transformaţi în papuci, în lipsă şireturi, şi am ajuns în celulă am visat ceva. Dar de dormit am dormit buştean. Ca omul care nu avea de ce să se teamă. Nu-mi aminteam de vreo muscă pe căciulă – deşi, în 1948, când am dat prima autobiografie scriam, că am fost simpatizant al Mişcării Legionare. Dar activitatea mea profesională în aceşti cinci ani era în limitele legii, moralei şi bunului simţ.

Şi, totuşi!

Un lucru nu-l ştiam, în acea noapte: că „vastele mele apartamente" – adică o cameră de spital, având drept mobilă, în afara unui pat, doar o masă (singurul obiect cumpărat în cinci ani de directorat) şi în care locuiau trei persoane: eu, Cartuş, câinele, şi soţia mea, Cristiana, avea loc o percheziţie. Existau în casă două obiecte – ca să zicem aşa – care-mi puteau fi nocive: Cartea lui Georges Sorel – Sur la violence – şi o hartă militară a României moştenită de la comandorul Dragomirescu, unchiul meu, pe care erau notate poziţiile forţelor ruseşti masate de-a lungul Nistrului. Dar îngerul meu – voi afla mai târziu – a intervenit şi primejdia a fost înlăturată cu ajutorul puterii focului.

În schimb, se găsise pe biroul meu caietul în care începusem descifrarea lucrării lui Cioran – care, atunci, ca şi azi, ţintea un singur lucru: înlăturarea hainelor ponosite pe care ţara le purta, între altele şi pentru că, precum zicea Mircea Eliade, „istoria se pişase pe noi", şi transformarea României în ceea ce ar putea şi ar merita să fie [nu mai suferea amânare; n. red.]. Dar şi acum îngerul a intervenit: cei care au făcut percheziţia au înlăturat paginile primejdioase păstrând doar ceea ce erau notiţe benigne, şi, se pare, cu ceva erotic sau doar senzual, pentru că, a doua

(continuare în pag. 8)

MI-AM DAT VIAŢA

Mi-am dat viaţa, mi-am dat anii,
Cum dau hoţii-n crâşmă banii.

Anii mei pustii sunt toţi:
Sate-n drum arse de hoţi.

Îmbrâncit şi înjurat,
Multe drumuri am umblat.

Prin străini, necunoscut,
Numai-n jale-am petrecut.

Cât un munte e de greaţă!
Orice zi din viaţa mea!

Anii grei nu mi-au clintit
Inima de răzvrătit!

Toate versurile mele,
Le-am făcut în zile grele.

Versul meu, e chin şi pară;
Pâine neagră şi amară.

Numai ochii de tăciune
Îmi vorbesc de vremuri bune.

Mi-am pierdut viaţa şi anii
Cum pierd hoţi-n crâşmă banii.

Valerian TURTUREANU

* *Poezia aceasta se poate cânta pe o melodie inspirată din folclor.*

(urmare din pag. 1)

(„NOAPTEA DE SÂNZÂIENE"...)

Iată cum arăta România unificată: „Cu toate că sunt o natură optimistă n-am crezut în dulceaţa victoriei şi EA NU ESTE cu totul dulce. (...) Suntem într-o situaţie foarte grea. Conferinţa (este vorba de Conferinţa de la Versailles; n. n.) este extrem de brutală cu noi – „nous sommes de signer" (ne obligă să semnăm) şi chiar ne ameninţă s-o rupă cu noi, cu totul, dacă nu o facem. (...) Suntem în dreptul nostru, pare ruşinos să semnăm o pace nedemnă şi totuşi avem nevoie de pace nu de război, să ne reconstruim ţara şi SĂ NE PUNEM ORDINE în NOILE ŢINUTURI.

Prevăd în viitor timpuri grele, regele are nevoie de ajutor şi de un sfat bun şi SUNT ATÂT DE PUŢINI OAMENI DE TREABĂ ÎN JURUL NOSTRU".

Între timpurile grele pe care le prevede iată unul care se va împlini: „Socialiştii au pus stăpânire pe numele lui Carol şi vor să-l facă să acţioneze împotriva tatălui lui şi deja îl numesc „tovarăş" Carol, concepând noua eră cu Carol în fruntea lor, în orice caz atâta timp cât au nevoie de el" asta în timp ce „aliaţii nu mai vor să accepte să discute cu noi dacă nu vom semna, peste trei zile vor rupe relaţiile cu noi şi îşi vor rechema reprezentanţii. DEZGUSTĂTOR!"

„Parlamentul – atunci ca şi azi – este turbulent şi iresponsabil"; „este o mare doză de lăcomie, de egoism şi necinste care întunecă lumea din jurul meu"; iar „viaţa a devenit dureroasă şi grea; totul fiind în zilele noastre o luptă şi acest groaznic scandal legat de Carol capătă aspecte urâte. Fiecare ia acum parte la el şi anumite ziare (este vorba de aşa numita *presă de Sărindar*; n. n.) sunt de-a dreptul josnice":

„Toată activitatea pe care am depus-o pentru ţară este aproape fără valoare pentru că cel care ar trebui să fie de partea noastră în aceste momente dificile se COMPORTĂ CEL MAI RĂU DINTRE TOŢI abandonând totul datorită pasiunii lui egoiste pentru o femeie rea". „ESTE TOTUL ATÂT DE CRUD CĂ UNEORI AŞ VREA SĂ MOR!"

Facem o paranteză pentru a completa punctul de vedere al reginei cu ceea ce a expus în SĂPTĂMÂNA ROŞIE Paul GOMA: „în zdrobitoarea lor majoritate evreii fuseseră ostili României Mari – de la început, din 27 martie 1917. De la înfiinţarea Partidului Comunist din România, în 1921, comuniştii în majoritate evrei – o parte locuind în alte ţări, având o altă cetăţenie decât cea română şi o supracetăţenie „sovietică" au contestat justeţea alipirii provinciilor istorice româneşti la România, au pledat pentru „restituirea Basarabiei la URSS" (Reclamaseră şi „restituirea Transilvaniei către ... Republica Sovietică Maghiară?! (1919).

Răpirea Basarabiei şi Bucovinei de Nord din iunie 1940 a fost privită de evreii din întreaga Românie cu entuziasm delirant, mulţi dintre ei aflaţi în teritoriile cedate s-au grăbit să se mute în ţara strungurilor şi a pâinii (URSS – fireşte) – vorba unui poet notoriu, agent de influenţă al NKVD-ului – pre numele său Aragon".

Dar să ne întoarcem la martorul nostru predilect – Regina Maria: „Vor continua Aliaţii noştri să ne pedepsească pentru că ne-am făcut datoria? Când vor înceta să fie incorecţi" se întrebă şi-şi dă seama că după o convorbire cu preşedintele Wilson al Statelor Unite „nu te poţi reţine să te întrebi dacă este cu totul sincer. Sper că este – deşi mulţi compatrioţi nu-l consideră aşa. Se spune chiar că este atras de evrei, care, cu germanii de partea lor, CONDUC MIŞCAREA BOLŞEVICĂ, că Wilson este în mâinile lor din cauza unei „greşeli de tinereţe, când l-au ajutat cu bani.

Aici se va fi aflat cauza pentru care „Antanta" nu este de acord ca trupele noastre să treacă dincolo de o anumită linie. (Este vorba de acţiunea împotriva armatelor române care luptau pentru înlăturarea „republicii lui Bela Kuhn") Ca atare noi suntem obligaţi să stăm şi să ne uităm cum oamenii care s-au declarat ei înşişi sub protecţia noastră sunt masacraţi, pentru că nu ni se permite să intrăm şi să-i ajutăm", (În aceeaşi perioadă, la Iaşi, „mari demonstraţii comuniste. Cele 10-15. 000 de lucrători inflamaţi şi manevraţi de mâna criminală iudaică de la Moscova, parcurgeau străzile în strigăte de Jos Armata, Jos Regele" sunt semnalate de Corneliu Z. Codreanu în „Pentru legionari").

„Veştile de acasă – scrie regina, nu sunt bune. BOLŞEVICII par să se înarmeze împotriva noastră din toate părţile în număr mare şi noi nu suntem echipaţi". Martorul nostru îşi va demonstra clar-viziunea şi în ceea ce priveşte Liga Naţiunilor – când îi spune preşedintelui Wilson, care îi laudă beneficiile invenţiei sale că „i-am admirat gândirea şi frumoasa teorie pe care o susţine dar i-am amintit că adepţii sau discipolii distrug uneori o credinţă", dar, şi, mai ales, când citeşte condiţiile puse Germaniei: „Cele mai crude ceasuri din viaţa mea au fost cele în care am citit condiţiile de pace pe care El (Germanii) încercau să ne oblige să le semnăm. Am fost atunci la un pas de nebunie, iar acum rolurile s-au schimbat şi condiţiile care li s-au pus sunt îngrozitoare – este o distrugere totală şi sistematică care ruinează Germania. Ei au păcătuit groaznic dar, totodată, nu cred că celelalte ţări au dreptul moral de a distruge numai pentru că le stă în putere (...) Răzbunarea nu are farmec pentru mine, ea mă înspăimântă, mă întristează".

Şi, mai cu seamă, adăugăm noi, germinează viitoare nenorociri.

Regina continuă cu această notificare transmisă peste ani celor de azi: „Nu-mi pot da seama cum pot fi fericite alte naţiuni cu o mare prăpastie, cu o plagă îngrozitoare în sânul lor (de pildă muncitoarele gulagurilor comuniste sau milioanele de exilaţi din Orientul Apropriat), care fac să clocotească o imensă furie dezlănţuită împotriva stăpânitorilor şi opresorilor lor".

(continuare în pag. 12)

PATOLOGIA PUTERII

Expunere de motive: Pentru o mai bună înțelegere a textului supus atenției dvs. vom face apel la definirea unui cuvânt: „IMBECIL". Aşadar, cuvântul este preluat din latina – via franceză – şi vine de la „bacilus" – adică baston. Imbecilul este cel lipsit de bastonul cunoaşterii, adevărului, măsurii, inteligenței etc. şi nu trebuie socotit insultător pentru că, „de unde nu-i nici Dumnezeu nu cere". Pentru a înțelege cauzele patolgiilor puterii supunem atenției dvs. un citat preluat de Kenneth E. Boulding – despre care vom mai aminti - din „Bogăția Națiunilor", lucrare apărută acum vreo 200 de ani şi semnată de Adam Smith: „Deşi conducerea şi persuasiunea sunt totdeauna mai uşoare şi cele mai sigure instrumente pentru guvernare – aşa cum forța şi violența sunt cele mai rele şi cele mai primejdioase totuşi, se pare că insolența omului face ca aproape totdeauna să fie disprețuite mijloacele bune – exceptând momentele în care nu îndrăzneşte să le folosească pe cele rele".

Un exemplu din istoria recentă: regimul Iliescu refuză să discute cu „golanii" din Piața Universității şi cheamă minerii; acelaşi Iliescu refuză să restituie celor năpăstuiți de comunism bunurile furate şi în locul „manegementului" şi persuadării face apel la costisitoarele „recursuri în anulare".

Atari întâmplări m-au determinat ca, plecând de la textul publicat în volumul intitulat „Three Faces of Power" – (Cele trei fețe ale puterii ; a doua ediție, 1990) şi semnat de un fost preşedinte a 6 societăți savante majore, Kenneth E. Boulding să definesc aspectele patologice ale puterii în România post-comunistă. (În cea comunistă puterea înnebunise)

Dar indiferent de societatea pe care o vom cerceta „puterea poate să o ia razna" şi, poate că cel mai faimos citat din secolul 19 este cel al lordului Acton: „PUTEREA TINDE SĂ CORUPĂ iar PUTEREA ABSOLUTĂ CORUPE ÎN MOD ABSOLUT". Dar la celălalt capăt al scării – susține autorul mai sus citat, putem observa că şi IMPOTENȚA CORUPE IAR IMPOTENȚA ABSOLUTĂ DUCE LA MOARTE.

Ceea ce nu se recunoaşte este faptul că şi INFLUENȚA CORUPE pentru că INFLUENȚA este încercarea de a exercită puterea fără responsabilitate. (Când domnul Tăriceanu încearcă să o convingă pe Monica Macovei, ministrul Justiției să intervină, să influențeze evoluția unui proces penal, responsabilitatea lui este nulă dacă ministrul intrând în joc, alterează activitatea justiției).

Lumea a încercat – de-a lungul timpului, să trateze şi să vindece maladiile puterii. Aşa au apărut constituțiile, Parlamentele, Amnesty Internațional, declarațiile drepturilor omului – mai apoi şi ale animalelor, alegerile, procedura parlamentară sau regulile Ordinii stabilite de Robert, legile muncii. Dar şi aceste instituții pot fi minate de propriile lor maladii – mai ales dacă au fost infectate de microbi precum Constituția României post comuniste prin bacilul Iorgovan sau comandate de tovarăşi ca Iliescu sau Năstase.

În ce priveşte „influența care corupe" ea este ilustrată de lupta contra actualului ministru al Justiției (e vorba despre fostul ministru MM; n. red.). Doi dintre matadori sunt Norica Nicolai şi beizadeaua Ponta care ştiu foarte bine că deținerea acestui Minister le dă posibilitatea să culeagă fructe fără nici o osteneală şi fără nici o primejdie. Singurul instrument necesar este telefonul. În aproape toate celelalte activități corupătoare trebuie să foloseşti fie un bilet, fie o ordonanță de urgență, fie alte documente scrise care pot deveni acte acuzatorii. Convorbirea telefonică – fie şi înregistrată, ca în cazul Sereş, poate fi negată; parc-ar fi, parcă n-ar fi!

Veți spune că în afara noianului de instituții (guvernamentale şi neguvernamentale există şi faimosul „câine de pază al democrației" – PRESA – care, din nefericire, indiferent de media intrată în joc, are propriile ei maladii. Se ştie că şi în lumea câinilor există javre, jigodii, fricoşi, lacomi, coruptibili, proşti sau incompetenți în domeniul combaterii puterii. Nu se păzeşte târla cu un pudel şi nici ograda cu un pechinez!

Dar ce mai susține dl Boulding? Iată: „Multe dintre patologiile puterii se nasc din faptul că imaginea pe care oamenii o au despre puterea lor este nerealistă. Este cazul lui Emil Constantinescu, care, va recunoaşte la sfârşitul mandatului că a fost înfrânt de „structuri" care, în realitate, ar fi trebuit să-l ajute, să-l servească.

„Încercarea de a exercita puterea pe care NU O Al duce, uşor, la dezastre atât pentru cel care o exercită cât şi pentru cei asupra cărora se exercită.

Mai greu de detectat – dar la fel de important – este ne-exercitarea puterii. Este ceea ce a făcut Iliescu când, în timpul guvernării Năstase, nu şi-a exercitat puterea funcției sale nici măcar la nivelul care se solicită azi lui Băsescu: de arbitru şi mediator.

(Am deschis o paranteză: nu am înțeles prea bine cum este definit „arbitrul" în lumea politicii. Este el altceva decât unul care veghează asupra desfăşurării unei întreceri sportive? Atunci el are datoria să-i sancționeze pe cei care faultează, să-i excludă de pe teren pe cei care sunt în afara regulilor locului, să-i admonesteze pentru fapte minore dar în nici un caz să le treacă cu vederea.

Dacă există o altă fişă a postului pentru „arbitru" la nivelul conducerii țării atunci această fişă trebuie să existe explicit înscrisă în Constituția țării – şi am închis paranteza)

Există în cartea lui K. B. O foarte interesantă analiză a cauzelor maladiilor puterii afirmând că „o parte din corupți se nasc pentru că într-o ierarhie informațiile asupra lumii reale intră la nivele inferioare şi sunt filtrate pe măsură ce ajung la alte nivele ale ierarhiei până ce, la vârf, se primeşte un punct de vedere cu totul nerealist al întregului – lume, instituții, organizații etc.

În această alterare a informației uneori inocentă dar cel mai adesea interesată (serviciile secrete din timpul guvernării Iliescu-Constantinescu) se adaugă tendința nocivă a linguşirii oamenilor puternici şi nu a criticării lor – ceea ce-i împinge la o estimare nerealistă a propriei lor puteri. (Băsescu are în această privință avantajul că este ținta tuturor tunurilor asupra lui – ceea ce nu înseamnă că tunarii şi slugile lor ne doresc binele nouă, cei despre care o altă „puternică" a altor vremuri spunea că am fi nişte viermi.

Da şi critica fără acoperire din partea unor oameni care au de acoperit nişte proprii păcate nu ne este utilă, nouă, celor mulți. Mai există ceea ce autorul numeşte „ciudata teoremă a ştiinței politice" care afirmă că abilitățile ce te ajută să ajungi la putere şi te promovează în poziții puternice fac ca adesea oamenii care au cucerit puterea să fie inapți să o exercite. Lucru mai ales valabil într-o ierarhie (precum PSD sau, pe vremuri, PCR) în care pentru a ajunge la vârf trebuia să placi celor care-ți sunt superiori o abilitate care nu-ți mai foloseşte când te afli „SUS".

Dar şi în cazul alegerii prin vot universal există plaga instituțiilor democratice: abilitatea de a fi ales nu este similară cu cea necesară funcției ce urmează a fi îndeplinită.

Un alt factor este influența succesului care frecvent duce la aroganță – vezi cazul Năstase – care-i sentimentul iluzoriu al fuduliei care conform unei vorbe englezeşti, merge înaintea prăbuşirii în timp ce proverbul românesc susține că „prostul dacă nu-i fudul parcă nu e prost destul".

Mai există un factor – şi mă întreb dacă Traian Băsescu a citit lucrarea lui Boulding pentru că el s-a comportat ca şi cum ar fi ştiut despre ce este vorba: „oamenii care ajung la putere aduc cu ei pe cei care i-au asistat de-a lungul drumului. Oamenii

feb. 2007.

(continuare în pag. 11)

Teodor PAUL

(urmare din pag . 5) .

•► (EXPUNERE DE INTENTII) zi, ofiţerul de Miliţie care mi-a luat interogatoriul – „pe linia organelor lor" – mi-a spus, zâmbind, că a citit şi a fost încântat.

Nu ştiu, nici azi, dacă, eram, astfel, avertizat că nu am a mă teme?

Acum ştiu. Dar atunci şi în zilele următoare nu am mai visat. Pentru că nu prea mai dormeam. Fireşte, de teamă. Pentru că nu ştiam ce alte înscrisuri ar mai fi fost găsite. Şi nici nu aveam cu cine mă sfătui. Cel de-al doilea arestat, Moanţă Moţăescu, legionar, fost secretar al Legaţiei de la Roma din timpul scurtei guvernări pseudo-legionare avea „domiciliu" separat de al meu şi nu ne întâlneam decât odată pe zi, dimineaţa, când deznoptam, spălându-ne ochii, la cişmeaua din curtea Miliţiei, sub supravegherea unui „gradat".

Dar nu atunci am decis să fac ceea ce încerc acum. Ci mult mai târziu, atunci când s-a dezlănţuit un adevărat asalt împotriva valorilor susţinute de legionari.

Ce vreau să fac?

Mi-am propus să rescriu trei lucrări fundamentale din literatura educaţiei politice apărute de-a lungul istoriei tragice a uneia dintre cele mai semnificative mişcări spirituale din secolul trecut.

Este vorba de SCHIMBAREA LA FAŢĂ A ROMÂNIEI – din care, Cioran, la sfârşitul vieţii şi la reluarea ameninţărilor, care l-au torturat în toată perioada exilului, a eliminat câteva pagini mult mai justificate azi şi mai necesare când 54% din populaţia Statelor Unite ale Europei crede că poporul evreu este ameninţarea nr. 1 a PĂCII LUMII;

de monografia scrisă de Gh. Gh. Istrate – FRĂŢIA DE CRUCE, lucrare în primul rând necesară educatorilor – chiar dacă nu sunt simpatizanţi ai Mişcării Legionare – dar, şi, mai ales, celor a căror educaţie a fost alterată de regimul comunist şi care, educaţie, i-a transformat în delatori, mincinoşi, incorecţi, adesea hoţi şi frecvent duplicitari;

de colecţia de CIRCULARE şi MESAJE transmise oamenilor şi ţării de Corneliu Zelea Codreanu în scurta sa existenţă pământească.

Vă veţi întreba: de ce mai este nevoie de o rescriere a lor când, în ce priveşte FRĂŢIA DE CRUCE, se ştie că cei care au citit manuscrisul au declarat că este de neatins?

În primul rând pentru că după iarna nefericirii noastre ce a durat şi mai continuă să ne tulbure existenţa de aproape 70 de ani, a fost alterată capacitatea de înţelegere a contemporanilor noştri şi trebuie să încercăm restrângerea gabaritului încărcăturii noastre informaţionale la dimensiunile priceperii lor;

În al doilea rând pentru că întoxicarea organizată mai ale de alogenii de origine evreiască – extrem de activi după 1989 – şi la care s-a înhămat şi au fost stipendiaţi ad-hoc aşa zisa „mass-medie" care aminteşte de trusturile de presă care izbeau în Mişcarea Legionară în perioada interbelică, trebuie combătută printr-o terapie adecvată lipsei de imunitate a eventualilor cititori;

În al treilea rând pentru că unele din textele apărute, mai cu seamă „circularele Căpitanului" nu pot fi înţelese fără o serie de note şi informaţii necunoscute celor de azi.

Mai există o justificare: cei 70 de ani au adus dovezi că ceea ce susţineau cei trei în lucrările mai sus amintite şi-a dovedit valabilitatea. Istrate ne învaţă cum se construieşte o elită – lucru valabil în orice domeniu, fie că este vorba de elită intelectuală, de cea administrativă, de cea militară sau de cea a satelor şi breslelor; că această operaţie trebuie să înceapă la sfârşitul copilăriei – după încheierea celor „şapte ani de acasă" – ca să continue cu „frăţia de cruce" pentru ca, doar atunci când ai absolvit cele două etape să poţi fi încadrat în elita Mişcării Legionare. (Aşa cum în şcoala obişnuită nu poţi ajunge la licenţă dacă n-ai făcut paşii premergători obligatorii şi necesari).

Diferenţa între pregătirea cerută legionarului şi cea destinată unei profesiuni este că, prima, se ocupă cu crearea caracterelor învăţându-te SĂ FII în timp ce a doua se ocupă mai ales ca să te înveţe SĂ AI.

Cioran ne somează să azvârlim ţoalele vechi şi mizere ale unei naţiuni învăţate să fie sluga altora şi să ne „schimbăm" comportamentul ca NAŢIUNE, ca ŢARĂ, ca o adevărată COMUNITATE – tradiţii, limbă, istorie, viitor, caracter – comun.

Nu suntem o ţară mică, nu suntem un popor neînsemnat, nu suntem un popor de slugi. Suntem convinşi că nu este nevoie să importăm consilieri din Israel – via Statele Unite – precum cei trei „ştein" angajaţi de Tăriceanu şi plătiţi din banii noştri, pentru a-i fi amendate impotenţele personale.

Avem suficientă minte ca să devenim o cultură majoră pe măsura faptului că suntem a VII-a ţară din Europa ca populaţie, posibilităţi, pământ şi talente.

Dar pentru asta suntem datori să ne înhămăm la SCHIMBAREA LA FAŢĂ A ROMÂNIEI.

În sfârşit, Circularele Căpitanului a căror rescriere este necesară pentru a spune ceea ce el, din motive contextuale nu le putea spune atunci, reprezintă un „memento", o culegere de „instrucţiuni", o reeditare a „învăţăturilor lui Neagoe Basarab către fiul său", altfel spus un îndreptar pentru cei ce doresc să fie slujitorii oamenilor. Pentru că aşa ceva merită un popor care a trudit, a luptat, a răbdat şi a murit pe toate fronturile de luptă, pentru ca România să fie patria unică pentru toţii românii.

Căpitanul subliniază şi insistă asupra anumitor comportamente începând cu refuzarea cultului lui Mamon – care, este evident, azi, a nimicit şi continuă să distrugă armonia necesară oricărei comunităţi.

Omul politic văzut de Căpitan trebuie să trăiască în sărăcie; să se jertfească pentru binele ţării şi al oamenilor; să fie corect, cinstit, drept şi fără reproş.

Treabă grea şi, mai ales, imposibilă într-o lume în care ateismul s-a străduit să-l alunge pe Dumnezeu, materialismul s-a lăudat că explică totul şi în care oamenii pun accentul pe A AVEA şi nu pe A FI [Comunismul punea accentul principal pe a fi AICI în primul rând. Divinitatea, moartea trupească era piatra de încercare a materialismului dialectic. Odată cu moartea trupească totul se încheie. Asta dorea să credem şi să fim convinşi. De aceea accentul pe puterea pământească. Şocul era că şeful era şi el muritor etc. ; n. red.)

Dealtfel această situaţie justifică efortul nostru şi de aceea această justificare de intenţii.

CUI FOLOSEŞTE?

Ne-am întrebat, într-un text anterior, care ar fi pricina sau pricinile, ce a determinat o bună parte dintre evreii născuţi în România – sau doar aciuaţi aici temporar – să işte o zarvă internaţională aparent cu o singură ţintă: Mişcarea Legionară. Zic, aparent, pentru că nouă ni se pare că este vorba de un evantai mult mai larg ce vizează România şi interesele ei şi pe care Caragiale l-a rezumat acum 100 de ani şi – pe care, integral, îl puteţi citi în vol. VI, Caragiale, Opere, ediţie îngrijită de Paul Zarifopol şi Şerban Cioculescu.

Citâm: „această nouă agitare, mai întâi ascunsă, a început să iasă la iveală câte puţin, apoi să se producă făţiş îi în fine să ia nişte proporţii, dacă nu primejdioase dar cel puţin ofensatoare

(continuare în pag. 9)

Pavel MIHAI

(urmare din pag. 8)

•►(CUI FOLOSEŞTE?) pentru autoritatea statului nostru. S-a făcut întâi agitaţie în sinagogi şi şcoli confesionale; de aici au trecut în presă; în sfârşit au ajuns la protestul neruşinat, şi infam, şi ridicol de la Londra (...) Şi cu ce ton, cu ce aere sau făcut toate acestea? Citind aceste foi cineva care n-ar fi cunoscut situaţia evreilor în raport cu statul român ar fi crezut că aceşti evrei sunt poporul autohton, locuitorii străvechi ai acestor ţări şi românii sunt nişte cuceritori de curând tăbărâţi aci, contra cărora se ridică azi o formidabilă luptă de revendicare a poporului autohton întemeiată pe un netăgăduit drept istoric. S-a aruncat asupra statului şi naţiunii române prin acele foi fără nici o sfială tot veninul şi ura mozaică, tot clasicul „foetor iudaicus" în statul român şi barbar.

Naţiunea română: inculcată, intolerantă şi stupidă.

Cine? Pe ce ton (A se compara cu discursul lui Elie Wiesel ales membru de onoare (?!) al Academiei Române).

„Şi cine, cine cutează să ia această atitudine? Acei oameni străini, care, adăpostiţi la noi de furtunile şi mizeria de aiurea (de notat comportarea poporului român faţă de evreii fugăriţi din Polonia înfrântă de germani) – aveau încă dreptul la cetăţenie. Şi din ce pricină această furie semitică? Din dorinţa de a le căpăta.

Încă odată: dacă nu şi-ar găsi acest lucru o explicaţie în impertinenţa biblică atunci nu ar putea avea decât o scuză: demenţa!" Nimeni nu a avut curajul să-l înscrie pe Caragiale printre antisemiţi – deşi, acest cuvânt este unul abuzat pentru că există numeroase seminţii semite care nu au intrat în conflict cu lumea în timp ce evreii par a deţine recordul mondial în ce priveşte „antisemitismul". Aşa cum un român nu poate numi „antilatinism" eventuale încăierări – contondente sau doar verbale – au alte seminţii la fel evreii trebuie să renunţe la antisemitism atunci când se ceartă cu palestinienii care sunt tot semiţi şi să folosească termenul corect de „antiudaism".

Iar azi scrisa lui de atunci este actualitatea uluitoare iar impertinenţa biblică invocată de Conu Iancu este ilustrat de o multitudine de exemple dintre care vom selecţiona câteva:

a). – Rabinul Moses Rosen, denunţându-l pe Eminescu drept fascist explică refuzul acordului său – nu ştim ce îndreptăţea acest veto – la publicarea unora dintre volumele care încheiau îndelung aşteptata ediţie integrală a operelor lui Mihai Eminescu, pentru că – susţinea rabinul, „trebuie să ne fie frică de Israel care este o putere politică, economică, militară" şi „nu numai de URSS".

Acelaşi rabin declara la 22 Decembrie 1989 că, „pentru poporul evreu menţinerea la putere a lui Nicolae Ceauşescu şi perpetuarea comunismului este o soluţie binecuvântată".

b). – La fiecare „serată muzicală" Iosif Sava nu uita să înfiereze cu „mânie proletară" Mişcarea Legionară; fie că era vorba de Bach, Beethoven sau R: Strauss el muta oiştea discuţie spre legionari.

c). – Zigu Ornea era specialistul acestei manevre – de unde înrudirea sa cu specialistul în monocotilidonate din cunoscutul op a lui Caragiale. În fiecare text publicat ani de-a rândul după 1989 în România literară el tot la castravete ajungea.

d). – S-a constituit o adevărată gaşcă internaţionalistă - Saul Bellow, Norman Manea, Andrei Codrescu, Marta Petreu Laignel – Lavastine, Radu Ioanid, Carol Iancălă, Mircea Mihăieş etc. , care, folosind cu hărnicie prost folosită facilităţile organizaţiilor israelite din întreaga lume au continuat, şi atunci – sau mai ales atunci – când aceştia nu mai puteau să le răspundă, să denigreze, să calomnieze, să toarne, să le răstălmăcească viaţa şi opera, să le nege realizările doar pentru că nu au fost comunişti ca ei şi nu au participat la crimele comunismului împotriva României.

Nu am înţeles această „încrâncenare"; şi nu înţeleg la ce le-ar putea folosi.

Pentru că nu le merge deloc bine. Au intrat, aşa cum i-a avertizat generalul de Gaulle, într-un război care, practic nu a încetat de la înfiinţarea Israelului; la împlinirea a 50 de ani de la acest eveniment lectura propriilor jurnale reflectă o societate aflată într-un neîncetat proces de retrospecţie, incapabilă să iasă dintr-un prezent şi un trecut dominat de pasiuni, de paradoxuri şi regresiuni şi mai ales de fracturile dintre sionişti, antisionişti şi post-sionişti, între pacifişti şi colonişti; dintre triumful tehnologiei de vârf şi puterea crescând a oamenilor în negru la care se adaugă ignorarea, celuilalt, a vecinului palestinianul.

Şi pentru o mai bună înţelegere a realităţilor Israelului iată câteva ilustraţii:

= este la modă căsătoria civilă în Cipru pentru că în Israel, pentru stat, este valabilă numai căsătoria religioasă;

= se pot cumpăra certificate de căsătorie în Paraguay iar Ministerul de Interne se războieşte cu acest nou obicei;

= Ministru Cultelor – foarte important în Israel care nu se ocupă doar de activitatea religioasă ci de toate instituţiile şi tribunalele destinate chestiunilor personale – naşteri, căsătorii, divorţuri, decese etc.. – foloseşte un buget din care doar 2% este destinat populaţiei musulmane care reprezintă 18% din populaţie;

= imigrarea evreilor etiopieni s-a transformat într-una dintre cele mai mari catastrofe ei devenind victime ale rasismului care îngroaşă numărul delincvenţilor;

= evreii şi arabii din Israel, deşi toţi membri ai Statului Israel, nu se bucură de aceleaşi drepturi pentru că sunt de NAŢIONALITĂŢI DIFERITE;

= în absenţa unei constituţii există „trei legi fundamentale" şi „una ordinară" care stipulează că „statul Israel este iudaic şi democratic" dar o parte importantă a practicilor publice nu are nimic de a face cu democraţia aşa cum o înţelege Occidentul liberal şi luminat (Textul este tradus exact aşa cum a apărut în „HA'ARETZ din Tel Aviv).

Aceste trei legi introduc discriminări în detrimentul palestinienilor care au fugit sau au fost alungaţi din teritoriile asupra cărora statul şi-a impus dominaţia şi asta se bazează pe definirea teologică a evreilor: „este evreu oricine este născut din mamă evreică sau convertit ritual".

De-a lungul anilor s-a stabilit avantaje sociale de care beneficiază „demobilizaţii" şi familiile lor – ceea ce e altă discriminare faţă de arabi care nu au voie să facă serviciul militar. De asemenea, ne-evreii nu au voie să arendeze pământ aflat în domeniul statului – adică 90% din suprafaţa ţării.

Tribunalele şi Curtea Supremă s-au străduit să construiască un stat de drept modern dar numai în LIMITELE APARTENENŢEI IUDAICE STABILITE DE STAT, ele fiind instrumente în ani 50-60 pentru înlăturarea arabilor de pe terenurile lor şi nu a venit niciodată în ajutorul victimelor „guvernatorului militar" impus palestinienilor din 1949 ăi până în 1965 rămaşi în Israel. Iar după 1967 – la presiuni externe, „curtea supremă" a luat iniţiativa evaluării comportării puterii în teritoriile ocupate acest lucru s-a realizat invocându-se „siguranţa statului" punct de vedere niciodată clar definit.

Exemplul cel mai frapant: violarea sistematică de Curtea Supremă a legilor internaţionale: Statutul coloniilor evreieşti din teritoriile ocupate nu poate fi modificat decât din „raţiuni de securitate". Şi Curtea Supremă stabileşte totdeauna că este vorba de „securitate"...

Dar, dincolo de aspectele constituţionale există un fenomen fascinant: sunt patru categorii principale de indivizi

(continuare în pag. 10)

(urmare din pag. 9)

•►(CUI FOLOSEŞTE?) în Israel: 1). – cei care posedă „naţionalitatea iudaică" – care figurează pe actele de identitate în opoziţie cu naţionalitatea arabă, beduină, druză etc. ; 2). – cei care, evrei şi arabi din Israel au „cetăţenie" – tendinţa fiind de a acorda „cetăţenilor" aceleaşi drepturi ca şi evreilor – dar numai pe bază pur individuală – niciodată colectivă şi de aceea este legitim să acorzi libertate de educaţie ortodoxă celor tradiţionalişti dar nu şi arabilor;

3). – cei care intră în definiţia etnică, ceea ce, cu rari rezerve, fac din statul evreiesc statul oricărui se defineşte ca evreu oriunde în lume;

4). – ansamblul celor care sunt supuşi jurisdicţiei statului – înglobând aici şi palestinienii din teritoriile ocupate; dominaţiei israeliene violente care s-a exercitat 30 de ani asupra acestei populaţii i s-a substituit o altă dominaţie: un amestec de autoritate palestiniană şi stat evreiesc, acesta exercitându-se prin intermediul armatei, poliţiei, economiei şi coloniştilor.

Dar numai prima categorie poate să zică Israelului o „democraţie luminată" – dar şi în acest caz majoritatea, dacă nu este religioasă, nu beneficiază de integralitatea drepturilor democratice.

Şi astfel s-au creat trei probleme diferite:

= statul nu este doar unul evreiesc ci unul evreiesc ortodox;

= discriminarea legală faţă de minorităţile ne-evreieşti şi;

= menţinerea a 2 milioane de oameni sub un regim de ocupaţie a teritoriilor lor fiind supuse puterii militare şi economice a statului prin lărgirea limitelor competenţei sale; în aceste teritorii trăieşte o populaţie care NUBENEFICIAZĂ practic de nici unul din DREPTURILE ACORDATE CETĂŢENILOR.

Norocul Israelului? Nu este expus unei jurisdicţii organizate de Renate Weber şi nici de un referendum pentru autonomia uneia dintre cele câteva minorităţi aflate între graniţele sale mai mult sau mai puţin elastice, mai mult sau mai puţin instabile. Cum ar fi fost etichetată, de „gaşca internaţionalistă" de s-ar fi produs vreodată, în istoria României aşa ceva; ce ar fi urlat aşa zisa presă internaţională dacă în fiecare săptămână într-o zonă „autonomă" din România, tancurile şi avioanele de asalt ar fi trecut la vânătoarea adversarilor mai mult ireali decât reali mai mult inventaţi decât adevăraţi.

Sper că aţi înţeles de ce socotim scrisoarea lui Caragiale apărută acum 100 de ani ca de foarte mare actualitate.

II. Indiferent că-ţi este prieten sau adversar, aliat sau virtual duşman datoria ta este să cercetezi care-i sunt valenţele, posibilităţile, punctele forte dar şi cele slabe. Nu mai aşa vei şti pe cine poţi „face pod" şi de cine să te fereşti.

Iar atunci când ne situăm în zona politicului trebuie să ţinem seama şi de câteva principii – unele devenite proverbe, precum „nu există prieteni veşnici şi nici duşmanii eterne ci numai interne (vezi relaţiile dintre Iliescu şi ai săi, cu băieţii lui Vadim, ciurucurile lui Felix şi faimoasa alianţă; când DA, când BA).

Sau de cel pe care mi-l spunea, frecvent, tata: „prostul nici să-ţi facă, nici să-i faci" (purtător de drapel „prostănacul" lui Iliescu; şi cel pe care nu-l ştie Băsescu: „Când lansezi săgeata adevărului, vârful ei să fie muiat în miere" sau „ că reuşeşti mai bine cu coada vulpii decât cu ghearele leului", dar şi pe cea, se pare, ştiută de Monica Macovei: „că toate lucrurile sunt dificile înainte de a fi uşoare".

Atari gânduri m-au determinat să analizez ceea ce se întâmplă în Orientul Apropriat cu un potenţial războinic deosebit de mare unde un conflict între lumea musulmană şi evreimea internaţională ar tulbura echilibrul şi aşa deosebit de fragil – şi nu doar militar, al lumii.

Consecinţele unui asemenea conflict sunt incalculabile dacă ţinem seama că ambele părţi dispun sau au acces la arsenalul atomic prin care pământul ar putea deveni o planetă la fel de pustie ca Marte, de pildă.

Aşadar, la împlinirea a peste 50 de ani de la apariţia statului Israel iată ce gândeşte – în revista Politiqe etranger, 2/98 – Maurice Kriegel despre conflictul dintre neo-tradiţionalişti – polul dominant al acelui an de guvernare Netaniahu şi apărătorul teoriei statului de drept.

Autorul acestui studiu crede că după 1973 s-a instalat un anume tip de mesianism în interiorul sionismului religios, şi, pentru un timp în întreaga societate israeliană s-a produs un recul tradiţionalist. În 1974 s-a creat „blocul fidelităţii", elită conducătoare capabilă să impună idealurile sale tuturor, revendicându-se de la socialismul israelit fidel valorilor trădate de purtătorii lor naturali.

Rabinul Aviner preocupat de atitudinea ce ar trebui adoptată faţă de palestinienii din teritoriile ocupate... cere ca relaţiile de bună vecinătate să fie acceptate numai dacă palestinienii acceptă „suveranitatea Israelului" condiţie susţinută de un text aparţinând lui Maimonide care afirmă că popoarele învinse vor fi cruţate numai dacă se vor abţine să „mai ridice capul" fiind reduse la poziţie de DHIMMIS în umilinţă faţă de poporul triumfător – adică evreiesc.

Acelaşi text care interzice numirea unui NOU EVREU în funcţii publice a fost folosit de rabinul Kahane, fondator al mişcării protestatare de extremă dreaptă – (interesant că numai „extrema dreaptă" din statele Europene este condamnată urbi et orbi) pentru a cere ca arabii din Israel să fie decăzuţi din drepturile lor cetăţeneşti aşa cum islamiştii cer un statut de „simplă toleranţă" pentru nemusulmani. (Atitudini care contrastează cu cele din România unde în Parlament intră şi evrei care nici nu ştiu să vorbească limba ţării – vezi – cazul Natţ Meir şi unde fiecare minoritate – chiar dacă toată populaţia ei încape într-o casă cu trei camere au un reprezentant în Parlament. (De pildă 1750 de armeni; n. red.)

Pentru rabinul Amital războiul de Yom Kipur are un sens mesianic pentru că lansează în confruntarea dintre Israel şi TOATE CELELALTE NAŢIUNI ALE LUMII care doresc să împiedice RESUSCITAREA ISRAELULUI pentru ca ele să scape de pedeapsa pe care ştiu că o merită să o SUPORTE din pricina persecuţiilor pe care naţiunile lumii – TOATE?! – nu au încetat să le aplice în timpul dominaţiei lor ceea ce, întru-un anumit fel, nu este altceva decât preluarea învăţăturilor lui Abraham Kook care dorea MÂNTUIREA OMENIRII cu condiţia observării COMANDAMENTELOR ISRAELULUI CARE ESTE INIMA UMANITĂŢII şi, mai ales, dacă acest lucru se însoţeşte – OBLIGATORIU – de UMILIREA NAŢIUNILOR VINOVATE.

Eliazer WALDMAN, conducătorul unui institut de studii talmudice vede în războiul din Liban expresia aptitudinii Israelului de a-şi asuma responsabilităţi în beneficiul umanităţii instaurând o ordine care VA UMPLE PĂMÂNTUL DE CUNOAŞTEREA LUI DUMNEZEU – cum spunea profetul Isaia – unde se află şi rădăcina codului lui Maimonide şi astfel NAŢIONALISMUL IUDAIC – acela condamnat pe toate proteve-iele din lume, adevărurile şi gândurile – când este al naţiunilor de „goimi" – a selecţionat din tradiţia religioasă elementele cele mai etnocentrice.

Iar planul de dinamitate al moscheelor de pe esplanada Templului – dejucat de serviciile secrete israeliene, avea drept ţintă aprinderea unei conflagraţii quasi-mondiale – (aşa cum se pare că este împins Bush să o înfăptuiască atacând şi Iranul după ce a făcut prostia de a se lăsa dus cu preşul în Iraq – unde, de altfel, se ştie că s-a ţesut primul covor zburător în timpul celor o mie şi una de nopţi) sau, cel puţin, împingerea musulmanilor într-un război sfânt şi prin asta crearea unui „eveniment dramatic" urmat de şantajarea divinităţii obligată să-i salveze „in extremis" pe ai săi, poporul ALES, dintr-o catastrofă declanşată de ei înşişi.

(continuare în pag. 11)

(urmare din pag.10)

•►(CUI FOLOSEŞTE?)

O catastrofă care ar putea să nu folosească nimănui!

Dar este vorba de o logică întâlnită şi la alte secte iudaice – şi nu numai – care propovăduiesc fie masacrul celorlalţi, fie sinuciderea colectivă.

Dar evenimentele au dus la pierderea certitudinii că instalarea pe întregul teritoriu socotit ca fiind „Vechiul Israel" ar corespunde proiectului mesianic acceptat de divinitate şi atunci susţinerea colonialismului s-a repliat pe argumente mai pământeşti precum apărarea militară, dublată de un naţionalism ce nu mai face apel la motivarea religioasă.

Sionismul religios susţinea un mod particular de conciliere a preocupărilor contrare – ţinând, una, de afirmare caracterului iudaic al entităţii politice ce urma să fie creată şi alta de apărarea libertăţilor – care ar asocia prezenţa spiritului religios în sfera publică şi indiferenţa faţă de comportările particulare.

Pe această tranzacţie stau toate legile promulgate începând din 1948 care prescriu nefuncţionarea transportului în comun în ziua sabatului sau respectarea indicaţiilor alimentare în armată, spitale etc. şi jurisdicţia acordată rabinatului în ceea ce priveşte mariajul, divorţul, înmormântarea – adică marile scadenţe ale vieţii private care au şi o forţă publică.

De cealaltă parte se află mediile sociale fidele partidului muncitoresc, influentului mediu profesional al justiţiei ataşat statului de drept, grupurilor sociale „tinere" ce aparţin unui Israel postideologic unite printr-un program de apărare a libertăţilor şi refuzului oricărei discriminări bazate pe origine naţională sau apartenenţă religioasă.

Este evident că ar fi imprudent dacă am încerca să facem predicţii asupra modului în care va regla societatea israelită această „bătălie culturală în care s-a angajat şi cum se vor reflecta rezultatele luptei în relaţiile cu restul lumii care ar putea plăti toate oalele sparte de evreime.

Şi nu ar fi prima dată în istorie dacă ţinem seama de contribuţia el la implementarea quasi experimentală a comunismului în numeroase ţări unde a produs unanim acceptat azi cel mai criminal regim politic din istoria lumii.

Iar dacă totul se va încheia cu al treilea război mondial atunci nu numai că s-ar aduce dovada autenticităţii faimoaselor „protocoale" negate cu violenţă dar s-ar putea ca să nu mai rămână nimeni să încheie această judecată.

Şi nici cineva care să stingă lumina. Pentru că, în mod sigur, nu va mai fi nici o lumină aprinsă.

Poate că doar, din întunericul apocaliptic, creat printr-un conflict atomic se va auzi întrebarea cu care se încheiau în vremea glorioasă a Imperiului Roman disputele din Senat: „CUI PRODEST?" ceea ce noi am tradus în titlul acestui text şi în limba românească: CUI FOLOSEŞTE această învrăjbire?

(urmare din pag. 7)

•►(PATOLOGIA PUTERII) puternici doresc să se înconjoare cu oameni în care au încredere şi şi-i aleg dintre cei care i-au ajutat în cursul campaniei electorale chiar dacă aceşti oameni îi trădează sau, cel puţin, îi dau sfaturi proaste".

Un corolar al „teoremei ciudate, starnii" este că abilităţile ce ajută la câştigarea alegerilor nu sunt superpozabile celor care sunt necesare ajutorării celui ajuns la putere.

Dar oamenii puternici nu fac greşeli doar din cauza iluziilor puterii şi unor imagini nerealiste ale viitorului ¬ susţine autorul nostru dar şi pentru că se produce o perversiune a valorilor – adică evaluările false ale diferenţelor viitorului – adesea produsă din pricina unor experienţe din copilărie şi tinereţe situaţia cea mai primejdioasă apărând atunci când traumele duc la o ură patologică.

„Există diferite soiuri de putere care, toate, au patologii distincte. Puterea militară şi politică, distructivă, ameninţătoare sunt, fără îndoială cele supuse patologiei dar nici puterea economică şi cea integrativă nu sunt exceptate.

Dar patologiile cele mai devastatoare sunt cele ale sistemelor de ameninţare lucru mărturisit de-a lungul şi de războaie, tiranii şi intimidări. O sursă particulară de semnificaţie în ce priveşte patologia este cea a dezvoltării unor surse organizatorice, aşa cum scria Ion Gavrilă Ogoranu, practică teoria pisicii: trebuie să creem şoarece pentru că altfel nu mai avem justificarea existenţei noastre.

Securitatea în România comunistă după ce a terminat primele loturi de legionari a inventat alte ţinte – procesul intelectualilor, al studenţilor post 1956, al dizidenţilor etc.

Acelaşi lucru se poate spune despre ceea ce Boulding numeşte „organizaţiile de apărare unilaterală ale naţiunii: ele sunt organizaţii ale unor inamici potenţiali pentru că dacă nu mai au inamici nu-şi mai pot justifica bugetele – iar cauzele războaielor sunt adesea surprinzător de triviale mai ales când este vorba de presupusele cauze economice.

Iar adesea patologiile puterii militare se asociază cu cele ale „hegemoniei": cine este naţiunea cea mai cea; care-i puterea cea mai puternică din lume?" Asta în ciuda faptului că toată istoria demonstrează că preţul pentru a deveni cel mai prima, cel dintâi poate fi mult mai mare decât toate beneficiile obţinute prin această poziţie.

Locul acesta fruntaş foarte adesea mimează economia şi puterea iar abandonarea acestor pretenţii duce la rezultate benefice evidente; ilustrativ fiind în acest sens situaţia învingătorilor şi învinşilor din cel de al II-lea război mondial.

„Dorinţa de a fi mare şi dorinţa de a fi bun – susţine K. B. sunt greu de conciliat. CIA a creat imaginea Statelor Unite ca fiind o putere diavolească deasupra lumii".

Forme patologice speciale sunt semnalate de K. B. ca prezente în revoluţii sau războaiele civile – lucru ilustrat de evenimentele din Decembrie 1989 şi anii următori din România, care au demonstrat că este vorba de cele mai devastatoare şi distructive forme ale violenţei organizate.

Doar câteva exemple: distrugerea sistemului de irigaţii; distrugerea agriculturii cooperativizate; distrugerea caselor naţionalizate; distrugerea sistemului industrial; devalizarea marilor bănci; nimicirea de vieţi omeneşti; mineriadele; evenimentele de la Târgu Mureş etc.

Dar, războiul civil din România continuă: el se poartă între cele trei clanuri rivale precum războiul rozelor din Anglia sau cel dintre clanurile de samurai japoneze.

În ultimii 17 ani în România războiul civil s-a purtat între clanurile comuniştilor şi neocomuniştilor asociat cu fostele structuri represive (Miliţie, Securitate, Procuratură) aflate mai ales în Partidul România Mare şi cel foarte pestriţ, îmbâcsit cu o serie de cârtiţe recrutate dintre foştii delatori, informatori şi ciripitori ai regimului comunist şi care, şantajaţi, împleteceau mersul şi aşa destul de răsşchirat al Convenţie Democrate Române în care vom regăsi, la vârf, foşti colaboratori salarizaţi de Securitatea anilor 49-89 (între alţii Dan Amedeo Lăzărescu, Quintus şi mulţi alţii ale căror dosare sunt foarte bine pitite).

Rezultatul acestui război civil: în 17 ani de pace, după cea mai lungă perioadă fără războaie din istoria României „găştile" ce s-au perindat la putere au realizat scoruri nemaivăzute în ce priveşte corupţii, mortalitatea infantilă, morbiditatea prin tuberculoză, sărăcia, debandada administrativă, absenţa unor realizări gospodăreşti (drumuri, şcoli, spitale, infrastructură rurală, infrastructură urbană etc.). Între 1920-1936 – în ciuda

(continuare în pag. 12.)

(urmare din pag. 6)

■► („NOAPTEA DE SÂNZÂIENE"...)

Atunci – ca şi azi – Regina evocă corupţia care bântuie ţara şi crede că „dacă s-ar lua măsuri să fie pedepsiţi cei care fură, să se dea câteva exemple răsunătoare, fiind luat în primul rând omul cel mai important şi cu multă vâlvă să-l destituie din funcţiile sale – pentru ca astfel cei care au suferit din cauza lui să se simtă protejaţi în timp ce acel care ar dori să-l imite se va înfricoşa. Ar fi, oricum, eficace, dar guvernanţii nu o vor face niciodată pentru că toţi aceşti mici oficiali sunt agenţi electorali – şi acesta este punctul nevralgic.

Punct nevralgic semnalat, peste ani, de Căpitan: „Omul politic de cea mai mare bunăvoinţă devine, în democraţie, sclavul partizanilor săi întrucât – ori le satisface poftele personale ori aceştia îi distrug gruparea. Omul politic trăieşte sub tirania şi permanenta ameninţare a agentului electoral. (...) Şi atunci omul politic le satisface poftele: dar nu din buzunarul său ci din buzunarul ţării":

Aşadar, contextul apariţiei MIŞCĂRII LEGIONARE era dominat de o criză politică – agravată prin dispariţia regelui Ferdinand şi a lui Ionel Brătianu, de o criză de creştere a României prin unirea care împlinea un ideal dar ne împovăra cu multe dificultăţi, o criză morală dominată de obiceiurile fanariote agravate printr-un sistem politic ne-adecvat României Mari, a dispariţiei a peste 800. 000 de bărbaţi în floarea vârstei, cei mai buni dintre cei mai buni (nu laşii mor în luptă ci curajoşii), o importantă cantitate de alogeni (printre cei mai agresivi fiind ungurii şi evreii) şi, în fine, dar lucru extrem de important, o criză dinastică declanşată de defecţiunea moştenitorului – viitorul şi nocivul Carol al II-lea.

Sau, cu vorbele martorului nostru, Regina Maria, „este o mare doză de lăcomie, de egoism şi necinste care întunecă lumea din jurul meu".

Iar dat fiind că ne vom întâlni, mai târziu, cu influenţa nefastă a lui Nicolae Iorga asupra Mişcării Legionare iată ce gândea Regina despre marele istoric: „Iorga este acum preşedintele Camerei şi niciodată un „preşedinte" nu s-a luat atât de în serios ca el: el este amuzamentul şi disperarea fiecăruia". Pentru cei care au umor el constituie o sursă inepuizabilă de amuzament dar pentru cei care vor ordine şi o activitate serioasă metodele lui deranjează enorm".

„Iorga se consideră mult superior celorlalţi şi vrea să conducă totul iar sărmanul Vaida, oricât de bune intenţii ar avea este pur şi simplu strivit de acest bătrân *profesor vanitos, impulsiv şi puţin smintit" (s. n.).*

„Iorga devine unul dintre necazurile zilnice ale Casei noastre, el vrea să conducă Palatul precum şi Parlamentul, *este absurd şi exasperant*" (s. n.).

(va urma)

(urmare din pag. 11)

■► („PATOLOGIA PUTERII"...) unui război devastator în pierderi umane, nimiciri de bunuri, restaurări legislative şi constituţionale în România care preluase 5 provincii, cu 5 legiuiri diferite, cu ecartament al căilor ferate diferit, se realizează o structură de drumuri practicabile – peste 500 de km. de şosele modernizate, o industrie cu realizări deosebite, un învăţământ de succes – (grecii, bulgarii veneau să înveţe carte aici) şi începuse construcţia unui stat modern.

Folosirea violenţei în conflictele de clasă şi în revoluţie este un exemplu în care sisteme de ameninţare – de obicei întrupate într-un război civil – au o tendinţă puternică de a deveni patologice. Autorul îşi exemplifică punctul de vedere comparând cele două revoluţii din Anglia – cea condusă de Cromwell, care a început ca un conflict dintre clasa latifundiarilor asociată cu lumea bisericii împotriva ridicării micilor fermieri, bancheri, oameni de afaceri. Finalul: o dictatură odioasă atât de urâtă încât şi astăzi, în Irlanda, numele lui Cromwell este deosebit de urât, şi care se încheie cu restaurarea monarhiei şi o stagnare economică.

Cealaltă – „revoluţia glorioasă", în care nu s-a tras aproape nici un glonţ (1688), aduce o extraordinară explozie tehnologică, declinul mortalităţii infantile şi o explozie a populaţiei cărora le-a urmat aşa – zisa „revoluţie industrială".

Situaţia descrisă de K. Boulding se aseamănă cu „revoluţia" iliesciană din 1989 urmată de un lung război civil – 5 mineriade, peste 1500 de morţi inutil, interludiul de la Târgu Mureş şi agresarea tuturor celor care, deposedaţi de comunişti de TOT AVUTUL LOR, a dus la o vrajbă fără ieşire şi la pierderi financiare majore.

Foştii comunişti – care l-au ucis pe Ceauşescu pentru că îi împiedica să-şi etaleze şi înmulţească averile furate în „iepoca de aur" doreau acum să instituie pentru ei şi beizadelele lor imunitatea hoţiilor şi perpetuarea jecmănirii populaţiei.

Folosind cârtiţele intra-partinice şi intra-parlamentare au împiedecat instituirea unui regim politic care să asigure unitatea întregului popor român, eliberarea Basarabiei, restaurarea dreptului justiţiei, reforma sănătăţii şi a învăţământului şi crearea unei economii valide.

(va urma)

ISSN 1224 – 3493

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:

Doru MIHAIL – preşedinte;

George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;

Publicist comentator: Doru MIHAIL;

Corector: Ionică ILIUŢĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondenţă: RevistaBunaVestire@yahoo.com

Administraţia: 0723/231340.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti.

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*

* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*